

Vypraveno

dne 6.6.14 25.

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 16.6.2014
podpis: 16.6.2014

MVCRP00Z1WP6

V Praze dne - 4 - 06 - 2014
Č.j.: MV-43346-4/VS-2014

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0062r

Rozhodnutí

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal

- Alžírsko, státní občan Alžírsko, trvale bytem

adresa pro doručování:

(dále jen „žadatel“), rozhodnutí odboru Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 19.4.2013, čj. VS-2970/53/2-2012, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**.

Odůvodnění

I.

Žadatel požádal o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“). Správní řízení o žádosti bylo zahájeno dne 7.11.2012. Žadatel má na území České republiky povolený trvalý pobyt dnem 2.6.2004. Žadatel je státním občanem Alžírsko. Je ženatý, má dvě nezletilé děti. Manželka a obě nezletilé děti jsou státními občany Alžírsko.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství, tj. podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky, podmínku, že v posledních pěti letech nebyl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin a podmínku prokazující znalost českého jazyka podle požadavků stanovených vyhláškou č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky.

Ministerstvo vnitra konstatovalo, že žadatel nesplňuje podmínku vymezenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, tj. podmínku spočívající v plnění povinností vyplývajících ze zvláštních předpisů, v daném případě, zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“). Ze stanoviska Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 26.10.2012 vyplývá, že žadatel nesplnil oznamovací povinnost tím, že nenahlásil v zákonné lhůtě v roce 2008 změnu rodinného stavu a v roce 2012 změnu bydliště. Ministerstvo vnitra splnění této podmínky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství neprominulo.

Ministerstvo vnitra dále konstatovalo, že žadatel požádal o prominutí splnění podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství, tj. pobytí státního občanství Alžírsko. V kontextu neprominutí splnění podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neprominulo mu ani splnění této podmínky

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí žádosti nevyhovělo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19.4.2013, čj. VS-2970/53/2-2012, podal žadatel včasný rozklad. K porušení povinností vyplývajících ze zákona č. 326/1999 Sb. žadatel v rozkladu uvedl: „K přestupkům 4/2008 a 1/2012 mohu uvádět pouze to, že došlo k prvním přestupku díky tomu, že nový majitel bytu dlouho mu trvalo, než nám dal nájemní smlouvu. Po druhé chtěl jsem koupit byt, vše bylo domluveno, ale dlouho trvalo, než jsme byt převedli na sebe.“ Žadatel v rozkladu dále uvedl, že v České republice má spoustu kamarádů a snaží se s rodinou integrovat do české společnosti a dodržují právní předpisy České republiky.

III.

O rozkladu rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra posoudil zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni. Ministr vnitra konstatoval, že postup Ministerstva vnitra byl správný a napadené rozhodnutí je v souladu se správním řádem.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 18.1.2013 podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu správní řízení o žádosti přerušilo do 16.2.2013, a do

stejného data žadatele vyzvalo k předložení podkladů pro vydání meritorního rozhodnutí. Podklady, které je nutno doložit, v tomto usnesení výslovně specifikovalo. Žadatel byl poučen o tom, že předložení požadovaných podkladů je nezbytné k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci a prokázání splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu a § 7 a § 8 zákona o státním občanství nebo možnosti prominutí splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky. Dále tímto usnesením Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení podle § 44 správního řádu. Žadatel byl poučen, že má podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu správního řízení a vyjádřit ve správním řízení své stanovisko, respektive vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, a to až do doby jeho vydání. Upozornilo ho také na možnost zastavení řízení ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu v případě, že potřebné listiny, o jejichž předložení tímto usnesením byl vyzván, nepředloží. Listiny byly doručeny Ministerstvu vnitra dne 11.2.2013.

Při posuzování žádosti ministr vnitra i rozkladová komise ministra vnitra vycházejí především z čl. 12 odst. 1 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství. Zákon o státním občanství obsahuje ustanovení, jež upravují způsob a podmínky, za kterých může, nikoli musí, být cizinci státní občanství České republiky uděleno. V této souvislosti pak Ministerstvo vnitra nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti, např. otázky plnění povinností vůči České republice, a zejména dodržování právních předpisů. Z těchto skutečností vychází rozhodnutí jak Ministerstva vnitra, tak i ministra vnitra. Znamená to tedy, že ani osobě, která o státní občanství České republiky požádá a stanovené podmínky splní, nemusí být vyhověno. Takovéto rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou, ke které Česká republika přistoupila. Vnitrostátní právní úpravy, podle kterých postupují jiné zúčastněné smluvní státy, rovněž obsahují ustanovení, podle nichž mohou, ale nemusí, osobě žádající o státní občanství vyhovět.

Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“

Ministr vnitra dále odkazuje na vysvětlující zprávu k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), kde se uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud

jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení posuzována existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství. Je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

V této souvislosti je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství se vychází z předpokladu, že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při udělování státního občanství České republiky. Nelze ji promíjet automaticky. Uvedenou podmínku může, nikoliv musí, Ministerstvo vnitra prominout, na její prominutí však není právní nárok. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení vychází ze skutečností každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

IV.

Ministr vnitra rozkladem napadené rozhodnutí znovu meritorně posoudil, a to z hlediska splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky. Konstatoval, že není splněna podmínka ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Ze spisu jednoznačně vyplývá, že žadatel v roce 2008 a 2012 neplnil povinnosti vyplývající ze zákona č. 326/1999 Sb. K tomu nepředložil relevantní důvody, které by danou skutečnost objektivně odůvodnily. Jak vyplývá z rozkladu, žadatel uvedl, že tato skutečnost nastala v důsledku toho, že nový majitel bytu mu dlouho nepředal nájemní smlouvu a v druhém případě. v důsledku prodlení související s koupí a převodem bytu. K žadatelovu odůvodnění jeho přestupku z roku 2008 (neoznámení změny rodinného stavu) ministr vnitra konstatuje, že nevidí souvislost mezi pozdním vystavením nájemní smlouvy žadateli a tím, že žadatel včas neoznámil cizinecké policii, že se rozvedl se státní občankou České republiky. Pokud jde o žadatelovo tvrzení, že v roce 2012 nenahlásil cizinecké policii včas změnu bydliště z důvodu průtahů při převodu bytu, není ani zde zřejmé, jak by tato okolnost měla ospravedlnit žadatelovo deliktní jednání. Žadatel porušil zákon č. 326/1999 Sb. opakovaně a od posledního přestupku neuplynula doba delší 3 let. Důvody uváděné v rozkladu ministr vnitra neshledal v příčinné souvislosti s jeho jednáním, kterého se dopustil při plnění zákonných povinností cizince na úseku

pobytového režimu. Ministr vnitra se domnívá, že hodnocení splnění, respektive nesplnění dotčených podmínek Ministerstvem vnitra bylo správné. Podmínky jsou v rámci správního řízení o žádosti posuzovány v širším časovém kontextu, tj. od doby, kdy byl žadateli povolen trvalý pobyt na území České republiky až do doby vydání meritorního rozhodnutí o žádosti, nikoliv ad hoc, tj. k době podání žádosti a rozhodnutí o ní. Jsou podmínkami, které se hodnotí u žadatele v rámci jeho integrace do české společnosti, jež zahrnuje vazby nejen rodinné, sociální, pracovní, ale také dodržování právního řádu státu, o jehož státní občanství žádá. Ministr vnitra se proto přiklonil k názoru rozkladové komise ministra vnitra a Ministerstva vnitra, že v daném případě důvody uvedené v rozkladu nejsou důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí splnění dotčené podmínky. Ministr vnitra se ztotožnil s důvody uvedenými v napadeném rozhodnutí Ministerstva vnitra, na základě kterých nebylo žádosti vyhověno, a v plném rozsahu na ně odkázal.

Ministr vnitra se rovněž domnívá, že žadatel by měl mít, vzhledem k povolenému trvalému pobytu na území České republiky od roku 2004, povinnosti vyplývající pro něj ze zákona č. 326/1999 Sb. osvojené a řádně je plnit. V kontextu shora uvedeném ministr vnitra ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství splnění podmínky zakotvených v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neprominul.

Ministr vnitra po prostudování spisu setrval na názoru Ministerstva vnitra, kdy i nadále existuje důvodná pochybnost o transparentnosti příjmů žadatele v České republice v kontextu úhrady životních nákladů rodiny. Jak vyplývá z potvrzení vystaveného jeho zaměstnavatelem, společnost s.r.o. po celou dobu trvání jeho pracovního poměru, tj. od dubna 2006 do současnosti, výše platu činila 8 000 Kč. Žádné další příjmy nebyly žadatelem doloženy. V rozkladu se k této části napadeného rozhodnutí nevyjádřil a tudíž ani nepředložil žádné relevantní odůvodnění.

Splnění podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství se ve spojení s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky) od 1.1.2014 neprokazuje.

Z dosavadního průběhu pobytu a života žadatele na území České republiky nelze dovodit, že by mohl být na svých právech jakkoli krácen. Česká republika je členem Evropské unie a vytváří příznivé podmínky pro začlenění cizinců do společnosti. Udělení, respektive neudělení státního občanství České republiky, nemůže být považováno za rozhodující podmínku pro začlenění cizince do české společnosti. Z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela objektivně adekvátní podmínky pro život cizího státního příslušníka na území jiného státu, v daném případě na území České republiky. V kontextu toho pak na udělení státního

občanství nelze pohlížet jen z hlediska nároku, ke kterému lze nevyhnutelně dospět po uplynutí zákonem stanovené doby trvalého pobytu cizince na území státu, o jehož státní občanství žádá.

Vzhledem k tomu, že z podaného rozkladu nevyplynuly žádné nové, právně významné skutečnosti, které by mohly mít vliv na zrušení napadeného rozhodnutí a žadatelem nebyly uplatněny relevantní důkazy, ministru vnitra nezbylo než rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tedy rozklad zamítnout.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

